

ЖЕЉКА АВРИЋ

ДВЕ ПЕСМЕ

БУЋЕЊЕ

Мраком устају зебње; гасне сутра
у поткровљу свести. Крштен у страху,
вечито гладан, изједан изнутра,
Мрак се коти у пепелу и праху.

У Мраку се продаје врагу све што
продато није – сузе, сећања, стид.
Мраку се подводе чежње и нешто
жуђених снова; Образ, Кичма и Вид.

Мрак је блато, муљ, метљика сажегла
видокруг – куд падне, спали и прождре.
Рођен у худи час, из змијског легла,
злојутром вреба склупчан испод коже.

У Мрак се куну мишеви, кртице,
сумрачне птице, крвоморне звери.
Све што очњаке има, вучје лице –
синови Таме, Помрчине кћери.

Мрак се лепи за нож, цури са прста,
лудилом кипи, у чемеру грезне.
Род му Сумрак, Тмина – сестринска врста;
Ноћ сечива дугих и Кристалне језе.

Мрак шкргуће, завија, сикће, гмиже.
У њем' се лепо труне, пада славно!
Левком смрти врановни огањ лиже
све што је мртворођено одавно.

Мраком се множе косци, каме, главе;
калеме сумње. Непреболи. Злости.
Он дуби ране, крије забораве
и све што јесте љуби, опрости...

... Одједном, кроз вековни талог Мрака,
из дечјег ока просевну зрака

Светлости! Сунца... Радуј се, Сине!
Љубав нас чини јачим од Тмине.

ТВРЂАВА

Кишна сећања у лагуме свести
прокапљу. Јутро искашљава мемлу.
Мрви нас слутња куд могу одвести –
у *нейочин ѿље*, непребол земљу.

Локоти стражаре криком. Забрављен
прозор – видик. Ћутање боји зид.
Сати у неврат, име у непомен...
На крају света – ни рид, ни пев, ни вид.

С бедема рог. У опкопима Ништи.
Над главом пуца бич, лелечу кости.
Кад дан занеми – мрак провришти
из јазбине, обести, суровости.

Страхом се утваре коте. Зли дуси
походе разум; зломисли царски пир.
И све што негвама звечи, пркоси
сутрашњем дану – асасин, тат и жбир.

Оком пушкарнице – у сунце нишан.
У руци смрт, у срцу дрхтај птице.
Свуд муње; само на образу киша,
усред огња застор од невидице.

Шапат и плач се Авлијом распрсли.
Мучи до вечности заспало племе.
Са првим грехом – сви су васкрели.
И пад је лет, кад је падању време.

Откуд? Камо? Стати? Сјати? Ил' пасти,
вазнети? У звекет, јецај, круг ил' бег?
У заборав сићи, одрећи се части...?
На крсту, под стегом, носити свој тег?!

Лакше пасти но уз вис узаћи.
Застрављеном бежати од звери.
Већ у себи човека пронаћи,
од земности до звезданих двери.